

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

președinte: Toma Nadejda,

judcători: Timofti Vladimir, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursului ordinar, declarat de avocatul Balaban Mihail în numele inculpatului Vîrtos Ivan, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Vîrtos Ivan XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.08.2016 – 30.06.2017;

Instanța de apel: 23.08.2017 – 01.11.2017;

Instanța de recurs: 09.02.2018 – 22.05.2018;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 30 iunie 2017, Vîrtos Ivan a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal și în baza acestei Legi i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În baza art. 84 Cod penal, în termenul pedepsei stabilite, s-a inclus durata pedepsei executate parțial, în baza deciziei Curții de Apel Chișinău din 25.10.2016, fiind condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod Penal, cu aplicarea art. 85 alin. (1) Cod Penal, cu 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pentru o perioadă de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, stabilindu-i lui Vîrtos Ivan, definitiv, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani și 1 lună, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pentru o perioadă de 4 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Vîrtos Ivan, la 08.06.2016, fiind tras la răspundere contravențională pentru neexecutarea hotărârii judecătorești și anume, a ordonanței de protecție din 31.03.2016, nu s-a corectat și urmărind scopul neexecutării repetate a hotărârii menționate, prin care a fost obligat în termen de 90 de zile să părăsească locuința comună cu

tatăl său Vîrtos Ivan din s. Cîrnăteni, r-nul Căușeni și să nu intre sau să se afle în locuința ultimului, intenționat, la data de 20.06.2016, pe la ora 16:00 a intrat în casa acestuia, unde a inițiat un conflict și a încuiat toate ușile și porțile și i-a alungat pe părinții săi Vîrtos Ivan și Vîrtos Svetlana din casă, îngrădindu-le accesul la domiciliul lor.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Balaban Mihail în numele inculpatului Vîrtos Ivan, prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, invocând următoarele argumente:

- inculpatul nu a săvârșit careva fapte prejudiciabile prevăzute de legea penală, or, vina acestuia nu a fost dovedită în săvârșirea infracțiunii incriminate pe parcursul examinării cauzei și nici nu rezultă din materialele dosarului penal, prima instanță eronat apreciind probele și a concluzionat extensiv și în defavoarea inculpatului, considerându-l vinovat;

- instanța de fond eronat a examinat declarațiile date de către inculpat la faza urmăririi penale, or, conform declarațiilor date în ședința de judecată inculpatul a declarat că nu susține declarațiile date anterior în fața organului de urmărire penală, întrucât ar fi semnat pe acestea la indicațiile organului de urmărire penală și a procurorului fără a le citi atent pentru ce semnează, deși acesta a refuzat să susțină declarațiile date în faza de urmărire penală, instanța de fond a examinat aceste probe și le-a pus la baza sentinței de condamnare;

- instanța de fond a indicat eronat drept probe principale care ar demonstra vinovăția inculpatului: plângerea lui Vîrtos Ivan din 20.06.2016 tatăl inculpatului, însă în cadrul judecării cauzei Vîrtos Ivan folosindu-se de dreptul său procedural de a nu da declarații împotriva fiului său, a refuzat să dea declarații în cadrul instanței de fond, or, plângerea acestuia din 20.06.2016 constituie în esență o declarație dată unilateral de către un martor, care nu a putut fi cercetată în cadrul judecării cauzei, nu a putut fi pusă dezbaterii, cât și nu s-a putut efectua o confruntare asupra celor declarate în plângere și declarațiile date de inculpat;

- instanța de fond nu a motivat și nici nu a făcut referire la nici o probă prin care s-ar demonstra că fapta incriminată a avut loc anume în data de 20.06.2017 (nu există cel puțin nici un martor audiat), astfel nu a fost stabilită data concretă când s-ar fi înlăptuit pretinsa infracțiune;

- la materialele cauzei nu există nici o probă care ar demonstra faptul că lui Vîrtos Ivan i s-a adus la cunoștință ordonanța de protecție din 31.03.2016 (f. d. 36), nici măcar hotărârea contravențională din 08.06.2016;

- latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, presupune acțiunea intenționată de împotrivire a persoanei de a executa o hotărâre judecătorească, în speță, odată ce lui Vîrtos Ivan nu i s-au adus la cunoștință actele judecătorești și nu este nici o dovadă a acestui fapt, nu-i poate fi imputat faptul că acesta nu a dorit intenționat să execute un act judecătorec despre care nu a cunoscut, deci sentința instanței de fond contravine circumstanțelor de fapt ale cauzei. Tot din motivul necunoașterii actelor judecătorești, inculpatului nu-i poate fi invocată neexecutarea actului judecătorec, lipsind latura subiectivă, adică intenția directă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017, a fost respins apelul declarat de avocatul Balaban Mihail în numele inculpatului Vîrtos Ivan, ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că deși inculpatul vina nu a recunoscut-o, faptul comiterii acțiunilor infracționale imputate ultimului este dovedită prin următoarele mijloace de probă:

- plângerea lui Vîrtos Ivan, a.n. 22.07.1947 (tatăl inculpatului) datată cu 20.06.2016, potrivit căreia acesta solicită să fie atras la răspundere, conform legislației în vigoare, feciorul Vîrtos Ivan, care la 20.06.2016, a încuiat ușa de la domiciliu și poarta de la intrarea în gospodărie și i-a alungat pe el și soția sa din domiciliu, încălcând a doua oară ordonanța de protecție (f. d. 6);

- hotărârea Judecătoriei Căușeni din 08.06.2016 prin care Vîrtos Ivan a fost sancționat în baza art. 318 alin. (1) Cod Contravențional, pentru neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești, ordonanța Judecătoriei Căușeni din 31.03.2016, prin care inculpatului i-au fost aplicate măsuri de protecție (f. d. 27);

- încheierea Judecătoriei Căușeni și ordonanța de protecție din 31.03.2016, prin care, în legătură cu actele de violență domestică din 02.03.2016, realizate de către Vîrtos Ivan prin cauzarea vătămării ușoare tatălui său, agresorului, pentru o perioadă de 90 zile, i s-au aplicat măsuri de protecție, inclusiv, să nu se apropie de domiciliul părinților săi din s. Cîrnățeni, r-nul Căușeni, să nu intre în domiciliul acestora (f. d. 36, 37-38).

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 320 alin. (1) Cod penal – neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Astfel, instanța de apel a reținut că, prin ordonanța de protecție din 31 martie 2016 a fost admisă cererea depusă de Vîrtos Ivan cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru dânsul, față de fiul său Vîrtos Ivan pe un termen de 90 zile.

Prin hotărârea Judecătoriei Căușeni din 08 iunie 2016 Vîrtos Ivan a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional, fiindu-i stabilită sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 50 unități convenționale.

Din materialele cauzei penale, instanța de apel a constatat că inculpatul fiind obligat să respecte restricțiile impuse prin ordonanța de protecție din 31.03.2016, pentru încălcarea căreia, deja a fost supus sancțiunii contravenționale prin hotărârea Judecătoriei Căușeni din 08 iunie 2016, intenționat, repetat, nu a executat ordonanța de protecție și la data de 20.06.2016 contrar măsurilor de protecție aplicate față de el, a venit la casa părinților săi Vîrtos Ivan și Vîrtos Svetlana din s. Cîrnățeni, r-nul Căușeni, unde a avut cu ultimii un conflict.

Totodată, instanța de apel a mai reținut că, la citirea declarațiilor date de inculpat la faza urmăririi penale, instanța de fond a acționat în conformitate cu prevederile art. 368 alin. (1) pct. 1) Cod procedură penală, potrivit cărora, citirea declarațiilor inculpatului depuse în cursul urmăririi penale, precum și reproducerea înregistrărilor audio și video ale acestora, pot avea loc, la cererea părților, în cazurile: 1) când există contradicții esențiale între declarațiile depuse în ședința de judecată și cele depuse în cursul urmăririi penale.

A mai menționat instanța de apel că, inculpatul fiind audiat la faza urmăririi penale a recunoscut vinovăția parțial, declarând că la 20.06.2016, pe la orele 16:00, într-adevăr a fost la domiciliul părinților săi din s. Cîrnățeni, r-nul Căușeni, cu scopul să-și ia lucrurile personale, însă nu a urmărit scopul neexecutării ordonanței de protecție, să violeze domiciliul acestora. Nu a cunoscut despre faptul că nu are dreptul să intre în casă fără consimțământul părinților ori a colaboratorilor de poliție. Referitor la faptul că a încuiat toate ușile de la domiciliul părinților, a explicat că el le-a încuiat din cauză că la domiciliu nu se afla nimeni și să nu intre în casă persoane străine, iar părinții lui dispun de cheile lor. El nu a alungat din casa nici pe mama, nici pe tatăl său.

Ulterior, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond și de apel, inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a pledat nevinovat.

În ceea ce privește argumentele inculpatului precum că ar fi semnat declarațiile de la faza urmăririi penale la indicațiile organului de urmărire penală și a procurorului fără a le citi atent pentru ce semnează, instanța de apel a notat că acestea nu sunt pertinente și sunt declarative, or, la faza urmăririi penale inculpatul a fost audiat în prezența apărătorului T. Butescu, care a semnat procesul-verbal de audiere din 05 iulie 2016, la fel este indicată și mențiunea că „procesul-verbal este scris din cuvintele mele corect, mie citit, completări nu am, pentru ce semnez”, iar careva obiecții sau plângeri referitor la acțiunile organului de urmărire penale, partea apărării la acel moment, nu a înaintat.

Astfel, cu referire la declarațiile inculpatului, instanța de apel a stabilit că instanța de fond corect a acordat eficiență declarațiilor acestuia de la faza urmăririi penale, urmând a fi apreciate critic declarațiile inculpatului din cadrul ședinței de judecată, fiind apreciate ca o metodă de apărare a inculpatului și evitarea survenirii răspunderii penale.

Totodată, instanța de apel a reținut că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond atât Vîrtos Ivan, cât și Vîrtos Svetlana, părinții inculpatului folosindu-se de dreptul lor procedural de a nu mărturisi împotriva sa ori împotriva rudelor sale, au refuzat de a face declarații.

În acest context, instanța de apel nu a reținut ca fiind concludente argumentele avocatului Mihail Balaban, în opinia căruia, instanța de fond eronat a reținut plângerea lui Vîrtos Ivan din 20.06.2016, or, în cadrul judecării cauzei Vîrtos Ivan, folosindu-se de dreptul său procedural de a nu da declarații împotriva fiului său, a refuzat să dea declarații în cadrul instanței de fond, respectiv, plângerea acestuia din 20.06.2016 constituie în esență o declarație dată unilateral de către un martor, care nu a putut fi cercetată în cadrul

judecării cauzei, nu a putut fi pusă dezbaterii, cât și nu s-a putut efectua o confruntare asupra celor declarate în plângere și declarațiile date de inculpat.

Instanța de apel a notat că plângerea lui Vîrtos Ivan din 20.06.2016 a fost administrată la faza urmăririi penale, din conținutul căreia rezultă că Vîrtos Ivan solicită atragerea la răspundere conform legislației în vigoare a feciorului Vîrtos Ivan, care la 20.06.2016, a încuiat ușa de la domiciliu și poarta de la intrarea în gospodărie și i-a alungat pe el și soția sa din domiciliu, încălcând a doua oară ordonanța de protecție.

Totodată, instanța de apel a notat că părțile au avut acces în egală măsură la materialele cauzei penale, plângerea lui Vîrtos Ivan din 20.06.2016 a fost cunoscută părții apărării, a fost cercetată în cadrul cercetării judecătorești, din aceste considerente, nu se vor reține argumentele apărării precum că plângerea lui Vîrtos Ivan din 20.06.2016 constituie în esență o declarație dată unilateral de către un martor, care nu a putut fi cercetată în cadrul judecării cauzei, nu a putut fi supusă dezbaterii. Mai mult, faptul că Vîrtos Ivan Zaharia în cadrul instanței de fond a refuzat de a da declarații împotriva fiului său nu poate combate relevanța actului – plângerea lui Vîrtos Ivan din 20.06.2016.

Cu referire la argumentele avocatului M. Balaban precum că la materialele cauzei nu există nici o probă care ar demonstra faptul că lui Vîrtos Ivan i s-a adus la cunoștință ordonanța de protecție din 31.03.2016, nici măcar hotărârea contravențională din 08.06.2016, instanța de apel a considerat că acestea urmează a fi respinse, deoarece inculpatul a fost sancționat contravențional la 08.06.2016 anume pentru încălcarea acestei ordonanțe de protecție, iar hotărârea judecătorească nu a fost contestată de către inculpat, fiind definitivă și irevocabilă.

Neîntemeiate au fost apreciate și argumentele avocatului M. Balaban precum că instanța de fond nu a motivat și nici nu a făcut referire la nici o probă prin care s-ar demonstra anume că fapta incriminată a avut loc anume în data de 20.06.2017 (nu există cel puțin nici un martor audiat), astfel nu a fost stabilită data concretă când s-ar fi înfăptuit pretinsa infracțiune, deoarece data comiterii infracțiunii rezultă inclusiv din declarațiile inculpatului de la faza urmăririi penale și care a indicat că într-adevăr la data de 20.06.2016 a fost la domiciliul părinților săi din s. Cîrnățeni, r-nul Căușeni, fapt ce rezultă și din plângerea lui Vîrtos Ivan Zaharia din 20.06.2016.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, la 29 decembrie 2017, declară recurs ordinar avocatul Balaban Mihail în numele inculpatului Vîrtos Ivan, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel și a sentinței, cu emiterea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea recursului, invocând temei de drept prevăzut de pct. 8) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate nu a fost demonstrată

În rest recurentul a invocat aceleași motive indicate și în cererea de apel.

7. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, pledând pentru declararea inadmisibilității acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece decizia instanței de apel este legală și întemeiată.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Inculpatul invocă în recursul declarat temei de drept prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeiuri: *nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Totodată, Colegiul lărgit reține că, reieșind din conținutul recursului, se evidențiază temeiul neinvocat direct de către recurent, și anume temeiul prevăzut de pct. 6 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeiuri: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Conform art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta

reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă un temei de casare.

Verificând legalitatea deciziei atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocat și de recurent, și-a găsit confirmarea în cauza dată, sub aspectul că „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*”, din următoarele considerente.

Astfel, Colegiul lărgit reține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul avocatului inculpatului, în care s-a indicat că:

”... la materialele dosarului nu există nici o probă care ar demonstra faptul că lui Vîrtos Ivan, i s-a adus la cunoștință ordonanța de protecție din 31 martie 2016, nici măcar hotărârea contravențională din 08 iunie 2016.”

În acest sens Colegiul lărgit menționează, că instanța de apel în decizia atacată nu s-a expus asupra acestor argumente, limitându-se doar în a indica că inculpatul a fost sancționat contravențional la 08 iunie 2016 anume pentru încălcarea acestei ordonanțe de protecție, iar hotărârea judecătorească nu a fost contestată de către inculpat, fiind definitivă și irevocabilă, fapt ce este apreciat de către instanța de recurs drept o motivare superficială și insuficientă.

Astfel, Colegiul lărgit consideră, că instanța de apel nu a ținut cont de practica judiciară constantă, care menționează, că partea descriptivă a deciziei se începe cu expunerea succintă a faptelor de săvârșirea cărora inculpatul este declarat vinovat sau a învinuirii sub care a fost pus, apoi se expune fondul apelului, conținutul solicitărilor părților participante în ședința judiciară, argumentele suplimentare. În continuare în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Colegiul penal reiterează că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost

auzite în cadrul procesului penal (*Suominen c. Finlandei* (2003) §37, *Kuznetsov și alții c. Rusiei* (2007) §85).

Colegiul lărgit mai invocă că la pronunțarea asupra motivelor din apel, instanța de apel urmează să țină cont de jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În această ordine de idei, Colegiul lărgit reține că, instanța de apel și-a motivat superficial soluția, lăsând în umbră argumentele apărării și materialele dosarului, or, reieșind din norma art. 320 Cod penal, sancțiunea penală survine numai după aplicarea sancțiunii contravenționale subiectului, fapt prevăzut și de jurisprudența CtEDO în cauza *Smolickis vs. Letonia*, care prevede că prima sancționare contravențională și a doua penală se referă la perioade distincte, între care nu există suprapunere. Aceasta înseamnă că, sancțiunea contravențională se aplică în cazul în care debitorul se eschivează de la executarea hotărârii judecătorești devenită executorie. Cea de-a doua sancționare - cu pedeapsa penală - se întemeiază pe refuzul său repetat, dar totuși distinct, de a se conforma legii. La pornirea urmăririi penale, ulterior celei contravenționale, împotriva debitorului - perioada de neexecutare care urmează a fi dovedită, și pentru care se aplică pedeapsa penală, se referă la cea posterioară primei sancționări.

Prin urmare, instanțele ierarhic inferioare urmau să verifice dacă inculpatul *Vîrtos Ivan*, a cunoscut despre existența ordonanței de protecție aplicată în privința ultimului din 31 martie 2016 și a hotărârii Judecătorei Căușeni din 08 iunie 2016, prin care *Vîrtos Ivan* a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional și sancționat cu amendă în mărime de 50 U.C., or, inculpatul nu a fost prezent la ședințele de judecată în cauzele sus nominalizate, fapt ce reiese din conținutul actelor judecătorești, iar la materialele dosarului nu sunt prezente careva înscrisuri sau confirmări, precum că inculpatul a luat cunoștință cu acestea.

Prin urmare, reieșind din cele expuse, instanța de recurs ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către avocat, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceiași instanță de apel în alt complet de judecători, iar la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să verifice dacă inculpatul a cunoscut despre existența ordonanței de protecție și hotărârii de sancționare contravențională pentru neexecutarea ordonanței de protecție, să dea răspuns la toate argumentele invocate în cererea de apel și să dea o apreciere tuturor probelor în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Reieșind din cele sus menționate, Colegiul conchide că erorile de drept constatate supra se încadrează în cele prescrise de pct. 6 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel, nu a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, și, ținând cont de faptul, că erorile comise de

către instanța de apel, nu pot fi reparate în instanța de recurs, decizia atacată urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să înlăture erorile constatate mai sus, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Balaban Mihail în numele inculpatului Vîrtos Ivan, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2017 privindu-l pe **Vîrtos Ivan XXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la **21 iunie 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor